

ת"פ 48247/07/10 - מדינת ישראל נגד אברהם בלנוין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 48247-07-10 מדינת ישראל נ' בלנוין ואח'
בפני כב' השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אביב בר אור
נגד
1. אברהם בלנוין
ע"י ב"כ עו"ד אורנה סבן-ארועטי

הכרעת דין

1. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שימש סרגיי וינשטיין (להלן: "המתלונן") בתפקיד פקח עירוני של עיריית תל-אביב ובתוקף תפקידו היה עובד הציבור.

בתאריך 28.12.08, סמוך לשעה 12:30, רשם המתלונן, במסגרת תפקידו, דו"ח חנייה לרכבו של הנאשם, אשר חנה שלא כדין ברח' סלמה 125 בתל-אביב (להלן: "מקום האירוע").

הנאשם אשר שהה, באותה עת, בחנות הסמוכה למקום האירוע מיהר לצאת מהחנות, כששמע שנרשם דו"ח חנייה לרכבו.

על רקע האמור לעיל, כך נטען בעובדות כתב האישום, תקף הנאשם את המתלונן במכה חזקה בגבו, הפילו ארצה, נפל אף הוא יחד אתו ולאחר שהמתלונן קם תקף אותו בשנית במכת אגרוף בחלק האחורי של ראשו.

לבסוף, נטען, העליב הנאשם את המתלונן בכך שצעק לעברו "יא בן זונה, מניאק, חמור, יא מזדיין בתחת, הומו, פקח מניאק אמא שלך זונה" ואיים עליו באמרו "עוף לי מהעיניים למה שאזיין אותך במכות...".

על כל אלה מייחסת לו המאשימה, בפרק הוראות החיקוק, את העבירות הבאות:

א. עבירה של תקיפת עובד ציבור, על פי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין");

ב. עבירה של אימים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין;

ג. עבירה של העלבת עובד ציבור, על פי סעיף 288 לחוק העונשין.

2. בתשובתו לאישום, שנמסרה מפי באת כוחו, אישר הנאשם כי משהבחין שנרשם דו"ח חנייה לרכבו הוא רץ לכיוון הפקח.

לטענתו, רץ על מנת לשוחח עם המתלונן, כשבמהלך הריצה מעד ונפל על המתלונן.

הנאשם כפר בתקיפה השנייה ובטענה שהיכה בראשו של המתלונן מאחור במכת אגרוף ואף הוסיף כי במשטרה הוא כלל לא נחקר על כך באזהרה.

לעבירות של אימים והעלבת עובד ציבור, שיוחסו לנאשם בכתב האישום, לא נמסרה תגובת הנאשם, במעמד מתן התשובה לאישום.

3. נחלק, אפוא, את האירוע, לצורך בחינת הראיות שהוצגו וקביעת הממצאים, על פי הטענות שעלו נגד הנאשם בכתב האישום, לשלושה שלבים:

א. התקיפה הראשונה - הכאת המתלונן בגבו והנפילה (להלן: "**התקיפה הראשונה**");

ב. התקיפה השנייה - הכאת המתלונן במכת אגרוף בחלקו האחורי של ראשו (להלן: "**התקיפה השנייה**");

ג. האיומים ודברי העלבון שהטיח הנאשם במתלונן (להלן: "**האיומים והעלבת עובד הציבור**").

4. **התקיפה הראשונה:**

אין מחלוקת כי המתלונן הופל על ידי הנאשם ארצה וכי תוך כדי נפילתו נפל גם הנאשם.

המחלוקת מתייחסת לשאלה האם הנפילה נגרמה כתוצאה ממכה מכוונת שהיכה הנאשם בגבו של המתלונן, כטענת האחרון, או שמא נבעה מהיתקלות הנאשם באבנים המשתלבות וממעידתו לעבר המתלונן, בשגגה, שלא בכוונה ושלא במזיד, כטענת הנאשם.

לחלק זה באירוע לא הובאו לעדות עדי ראיה מטעם המאשימה או מטעם ההגנה ועומדות לפניי למעשה גרסת המתלונן מזה וגרסת הנאשם מזה.

כדי להכריע במחלוקת זו עליי לקבוע ממצאי מהימנות הנוגעים לכל אחד מהשניים ולבחון את גרסתם לאור

מבחני ההיגיון והסבירות.

אין מחלוקת כי **המתלונן** לא סיפר לשוטר הסיור רס"ר אייל משה (להלן: "**שוטר הסיור**"), שהגיע למקום האירוע, סמוך לאחריו, על כך שהנאשם תקף אותו והפילו ובדו"ח הפעולה שערך שוטר הסיור והנושא את השעה 12:50 נרשם רק שהמתלונן התלונן על איומים נגדו.

מנגד אין מחלוקת שהנאשם פגע במתלונן והפילו, תהנה הנסיבות אשר תהנה, וגם עובדה זו לא הוזכרה באותה הזדמנות ו/או למצער לא נרשמה בדו"ח הפעולה.

סיפור התקיפה עולה לראשונה דקות ספורות לאחר השיחה עם שוטר הסיור, במהלך מסירת התלונה בתחנת המשטרה, בשעה 12:56.

במעמד זה סיפר המתלונן לחוקר על כך כי לאחר שדחה את בקשת הנאשם לבטל את דוח החנייה, החל להתרחק ממקום האירוע ובהיותו במרחק של כ-25 מ' הרגיש "**מכה חזקה בגב**", נפל על הרצפה כשהדוחות והמסופן פזורים סביבו והאדם שתקף אותו, הוא הנאשם, קילל אותו בקול ואיים עליו, הכול כפי שיפורט בהמשך.

גם בעימות, שנערך בין המתלונן לנאשם, כחודשיים לאחר האירוע, חזר המתלונן על גרסתו, והטיח בנאשם כי הותקף והופל על ידו ואת שארע תיאר באלו המילים "**אחרי 20 מ' פתאום הרגשתי מכה בחלק עליון של הגוף בגב או בצוואר ומצאתי את עצמי על הרצפה [...]** הבחור שפה (הנאשם - ה.ל) צעק וקילל, לפני שנפלתי הוא קילל אותי [...]" הוא באמת נפל, הוא רץ אליי והתנגש בי. מעוצמת המכה נפל והפיל אותי על הקרקע [...]" הוא נפל 2.5 מ' מאחוריי והגוף שלי היה בשבילו קיר".

בעדותו בבית המשפט לא חזר בו המתלונן מתיאור אופן התקיפה ושב וסיפר כי הרגיש מכה "**בחלק העליון של הגב, לאורך הצוואר**", מכה שגרמה לנפילתו ולנפילת הנאשם, שתוך כדי ניסיונותיו להתרומם מהרצפה קילל אותו.

המתלונן התמיד בגרסתו לפיה הוא בטוח "**שזה לא קרה מהיתקלות בי תוך כדי ריצה, אלא כתוצאה ממכה מכוונת**".

בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם אף הרחיב לגבי נסיבות נפילתו של הנאשם, שלדבריו נפל כתוצאה מהפגיעה בו, והסביר "**המבנה גוף שלי גדול [...]** בגלל שמבנה הגוף שלי גדול, הוא נתקל בי כאילו הייתי קיר בשבילו ועף אחורה".

גרסתו של המתלונן משתלבת גם עם גרסתו של מי שהיה **נאשם 2** לכתב האישום, אורן מזרחי (להלן: "**נאשם**").

2"), בעל החנות אצלו שהה הנאשם בעת רישום הדו"ח ושלל היכרות מוקדמת ועסקית עם הנאשם, אשר העיד כמי שכפאו שד, סתר את הודעתו במשטרה, עשה ככל יכולתו כדי לסייע לנאשם ואף הוכרז, במהלך מסירת עדותו, כעד עוין.

החשיבות בעדותו המתפתלת והבלתי מהימנה של נאשם 2, וזו בלשון המעטה, היא בנקודות הבאות, אותן ציין בעדותו בבית המשפט:

א. הוא אישר את דבריו בעימות, לפיהם הנאשם היה נסער מאד והשתולל ואף הוסיף כי הוא עצמו קילל את הפקח והעליב אותו, עובדה שכיום אין עוד עוררין עליה, לאחר שהורשע על יסוד הודאתו במעשים אלה.

ב. תיאר כי כשהמתלונן והנאשם קמו לאחר נפילתם עמדו במרחק של כ-2 מ' זמ"ז, כטענת המתלונן שהנאשם נהדף אחורנית, כתוצאה מעוצמת המגע הפיסי בגופו, למרחק של כ-2.5 מ'.

הנאשם עצמו אישר כי כשהבחין בדו"ח החנייה על שמשת רכבו, פנה לכיוונו של המתלונן, שהתרחק מהמקום, בריצה או בהליכה מהירה.

הנאשם, אשר עזב את מקום האירוע בטרם הגיעו השוטרים למקום, נחקר רק כחודש וחצי לאחר האירוע ובחקירתו תיאר כי רץ אחרי המתלונן כדי לשאול אותו על הדו"ח "כמו כל ישראלי", אך נתקל "**במשתלבת שם כי רצתי אליו ונפלתי עליו. הוא מעד ונפל על הרצפה**", כשקם ביקש לברר עם המתלונן מדוע רשם לו דו"ח. תגובת המתלונן לא נשאה חן בעיניו לכן התעצבן והחל לקלל אותו, כשלבדבריו הוויכוח והקללות היו אחרי שהחליק עליו.

במהלך העימות, בתגובה לטענת המתלונן לפיה הוכה על ידי הנאשם בחלק העליון של גבו או בצווארו, טען הנאשם שהתקדם לעבר המתלונן בהליכה מהירה, ובמרחק של כמטר מהמתלונן החליק על האבנים המשתלבות. כתוצאה מכך, לגרסתו "**הכתף שלי פגעה לו בגב תחתון, הוא החליק על הרצפה ושנינו נפלנו על הרצפה. הוא קם, קיללתי אותו: חתיכת זבל, מניאק, וגם בן זונה [...]. המשכתי עוד לקלל: מניאק, חרא, תתבייש לך**".

על גרסתו זו בקווים כלליים חזר הנאשם גם בעדותו בבית המשפט, כשסיפר שפנה לכיוון המתלונן בהליכה מהירה או ריצה "**הייתי על גבול הריצה הקלה**", כשבדרכו ניתקל באבן משתלבת ועף על המתלונן.

בתשובה לשאלת באת כוחו, בחקירתו הראשית, עם איזה חלק של גופו פגע באיזה חלק בגופו של המתלונן כשמעד, השיב "**בזמן הנפילה, כמטר וחצי מהפקח, פגעתי בו עם הזרוע שלי או הכתף שלי בגב התחתון שלו, הוא ואני נפלנו [...]**".

על פי גרסתו זו של הנאשם, לפיה נפל ממרחק של כמטר וחצי אחרי המתלון ספק אם יכול היה לפגוע בו בכלל, בהנחה, שלא נסתרה, שהמתלון לא עצר מלכת עד שנפגע בגבו והופל.

בהתחשב בכך שהמתלון המשיך להתקדם, בשלב בו מעד הנאשם, על פי גרסתו, ונפל, לכל היותר יכול היה לפגוע במתלון בקצה התנופה ובמסת משקל נמוכה, מה שלא יכול היה להביא לנפילתו של המתלון, שהינו אדם בעל גוף, לכל היותר היה הודף אותו קמעה קדימה, ואף זאת בסימן שאלה גדול, כטענת המתלון, העומדת במבחן הסבירות וההגיון.

גרסתו של המתלון, לפיה הוכה במכה חזקה בחלק העליון של גבו תוך כדי הריצה של הנאשם לעברו, יכולה להסביר באופן הגיוני גם את נפילתו של הנאשם שנהדף מעוצמת הפגיעה בגופו.

לא רק שתיאורו של המתלון את אופן הפגיעה בגופו הרבה יותר סבירה והגיונית מתיאורו של הנאשם את נסיבות האירוע, גם התנהלותו של הנאשם לאחר שהמתלון הופל על ידו מלמדת על הכוונה שהסתתרה מאחורי מעשיו, שהובילו לנפילתו של המתלון.

לא זו בלבד שהנאשם אינו מתנצל בפני המתלון על הפלתו, תגובה מתבקשת, הגיונית וסבירה, אם אכן הפגיעה הייתה בשוגג, אלא שהוא ממוקד מטרה להביא לביטול דו"ח החנייה וכשנתקל בהתנגדותו של המתלון, שרק התרומם לאחר שהופל, תוקף אותו מילולית בקיתונות של בוז וקללות ומטיח בו עלבונות.

לאור התרשמותי מאמינות גרסתו של המתלון, מהגיונה וסבירותה, מחד גיסא ומחוסר אמינות גרסתו של הנאשם, סבירותה והגיונה הגעתי למסקנה שעדיפה עליי גרסת המתלון על פני גרסת הנאשם.

איני מתעלמת מכך שמדובר באישום המבוסס על עדות יחידה, ועל הכלל לפיו כאשר ניצב בית המשפט בפני הכרעה על פי עדות יחידה שומה עליו כי יזהיר את עצמו בטרם הרשעה על פיה.

לעניין זה יפים דברי המלומד י. קדמי, בספרו על הראיות

"מנקודת ראות כמותית, אין כל מניעה לבסס הרשעה בפלילים על-פי עדותו של עד יחיד, תהא העבירה חמורה ככל שתהיה; והכל תלוי במשקלה ההוכחתי הסגולי של העדות היחידה.

ואכן, הכלל הוא: כל עוד זוכה עדותו של עד יחיד לאמונו של בית המשפט ולמלוא המשקל ההוכחתי המתחייב מתוכנה- די בה כשלעצמה כדי לבסס הרשעה בפלילים". (י' קדמי, על הראיות כרך א' עמ' 470).

לאחר שהזהרתי את עצמי שמדובר בעדות יחידה לשלב זה של האירוע ולנסיבותיו, כשמצאתי אותה מהימנה

ונתמכת במבחני הסבירות וההיגיון, ואת עדותו של הנאשם כבלתי מהימנה, הגעתי למסקנה שהמאשימה עמדה בנטל להוכיח את עובדות התקיפה הראשונה של הנאשם את המתלון.

5. התקיפה השנייה:

על פי תיאורו של המתלון לאחר שנפל וקם, תקפו אותו מילולית, בקללות ובאיומים, הנאשם ונאשם 2. כשראה שהרוחות מתלהטות ומאחר שלא רצה להתעמת עם הנאשמים הסתובב ופנה לדרכו.

בשלב זה, לטענתו הרגיש מכת אגרוף בחלק האחורי של הגולגולת.

את המכה הזו מייחס המתלון לנאשם. לטענתו כשהסתובב ראה את הנאשם ואת נאשם 2, אך הנאשם היה היחיד שעמד לידו, ואנשים נוספים הצטרפו רק אחרי שנאשם 2 הגיע למקום האירוע.

הנאשם, כאמור, מכחיש מכל וכל שהכה בעורפו של הנאשם במכת אגרוף או בכלל, כשלטענתו בעת שלטענת המתלון הותקף בעורפו עמדו אנשים רבים סביבם.

נאשם 2 שאין מחלוקת שעמד בסמוך לא ראה בכלל שהמתלון נפגע ממכה נוספת.

כאמור, לא רחשתי כל אמון לגרסת נאשם 2 ומנגד עדותו של המתלון הייתה מהימנה עליי, כפי שפורט לעיל. אני מאמינה למתלון כי חווה גם את הפגיעה השנייה, את מכת האגרוף בראשו וגם החשד שהנאשם הוא זה שביצע את המעשה אינה משוללת יסוד, שכן העימות היה עמו, הוא היה נסער מקבלת דו"ח החנייה ועמד בסמוך למתלון לאחר שהאחרון ספג את מכת האגרוף.

עם זאת, במשפט פלילי עסקינן ועל המאשימה הנטל להוכיח את האשמה מעבר לכל ספק סביר.

עסקינן בראייה נסיבתית, שכן אין חולק שהמתלון לא ראה במו עיניו מי תקף אותו במכת אגרוף בראשו, אין ראייה התומכת בגרסתו לגבי מכת האגרוף בראשו וודאי לא כזו הקושרת את הנאשם למעשה וחשדו של המתלון עומד כראייה נסיבתית אחת שאינה מובילה בהכרח למסקנה החד משמעית והיחידה שהנאשם הוא שהכה בעורפו במכת אגרוף.

6. האיומים והעלבת עובד ציבור:

אין מחלוקת כי במהלך האירוע, לפני או אחרי הפלתו של המתלון ארצה, גידף הנאשם וקילל את המתלון, ובין היתר הטיח לעברו, כך אליבא דגירסת הנאשם עצמו, בעדותו בבית המשפט, את המילים הבאות: "**חתיכת זבל, מניאק**".

בעדותו אישר הנאשם כי הטיח במתלון גם את המילים המוזכרות על ידו בחקירתו במשטרה והן "**בן זונה [...]** **אתה חרא**" והמופיעות בהודעתו.

אין גם מחלוקת שבמהלך האירוע קילל גם נאשם 2 את המתלונן והעליבו, כפי שאישר בעדותו נאשם 2, אשר אף הורשע בכך על פי הודאתו.

המחלוקת היא בשאלה האם בין הדברים שהטיח הנאשם במתלונן הושמעו גם דברי איום.

המתלונן טען אמנם בחקירתו במשטרה ובמהלך העימות שהתקיים בינו לבין הנאשם, שהנאשם גם איים עליו כשקרא לעברו "אל תבוא לפה, אל תתקרב לאזור הזה יותר, אני יזיין אותך, כל האנשים פה יזיינו אותך [...] ", אולם בעדותו בבית המשפט, הבהיר, כבר במהלך עדותו הראשית, כי הוא מתקשה להגיד "מי אמר מה", כשהוא מכוון בדבריו לנאשם ולנאשם 2 ואף הוסיף מפורשות "אני לא רוצה להטעות את בית המשפט. אני לא זוכר אם הוא איים או לא. אולי השני איים".

דווקא התלבטות זו מחזקת את אמינותו של המתלונן, אך המשמעות היא שאין וודאות ברמת ההוכחה הנדרשת שהנאשם איים על המתלונן והמאשימה לא עמדה בנטל להוכיח מעשה זה, המיוחס לנאשם בעובדות כתב האישום.

עם זאת במילים שהטיח הנאשם במתלונן, על פי גרסת הנאשם עצמו, יש משום דברי עלבון לעובד ציבור, על רקע מילוי תפקידו בעת שמילא תפקידו כדין.

7. לאור כל האמור לעיל הגעתי למסקנות הבאות:

א. המאשימה לא הוכיחה במידת הוודאות הדרושה בפלילים שהנאשם הוא שתקף את המתלונן בתקיפה השנייה וכי איים עליו.

מכאן, התוצאה היא שאני מזכה את הנאשם מהעבירה של תקיפת עובד ציבור, ככל שהיא מיוחסת לו בגין התקיפה השנייה, וכן מעבירת האיומים.

ב. המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את העובדות לפיהן תקף הנאשם את המתלונן בתקיפה הראשונה, בעת שהאחרון מילא את תפקידו כדין כעובד ציבור והתקיפה קשורה למילוי חובתו או תפקידו של המתלונן כפקח עירוני, וכן כי העליבו כשהוא ממלא תפקידו כדין.

מכאן, התוצאה היא שאני מרשיעה את הנאשם בעבירות כדלקמן:

(1) בעבירה של תקיפת עובד ציבור, על פי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

(2) בעבירה של העלבת עובד ציבור על פי סעיף 288 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ח אדר תשע"ה, 09 מרץ 2015, במעמד הצדדים